

tus? Nec sanè quod Episcopo Constantinopolitano ante hoc Concilium *πρωτεία* juraque Patriarchica concessa sint, in monumentis antiquis etiam minima vestigia habemus. Sanè si Constantinopolitanus Episcopus antea veri Patriarchæ propria munia obiisset, quendam actum jurisdictionis ab eo exercitæ nobis referrent Historiæ Ecclesiasticæ scriptores, apud quos tamen nil simile videtur. Nec minus obstitissent hujus novæ authoritati Romani Pontifices, quam post Constantinopolitanum & Chalcedonenſe Concilia, qui tamen nequidem verbum circa hoc scriptis mandarunt.

Quosdam hujus sedis Præfulem Metropolitam solummodo factum sub Constantino dicere haud nescio, sed somnare mihi potius videntur quam certa docere: maximè cum nullo priscorum fundamento eorum sententia nitatur. Alii hunc Provinciam Ecclesiasticam obtinuisse, saltem eo tempore, quo Patriarchica jura recepit, non pauci existimant, quandoquidem id commune esset tribus aliis Patriarchis: attamen cum nulla in pervetustis Notitiis Suffraganeorum ejus memoria sit, omnesque Constantinopoli viciniore Episcopi aliis subessent Metropolitæ, quod aliquos habuerit vix conjici potest. Quidam huic subjiciunt Chalcedonenſem, Selymbriensẽ, Naturensẽ, Spigacensẽ, Dorcensẽ & Panadensẽ Episcopos. Sed mirum equidem, cum Spiga, quæ ex Ortelio eadem est ac Cyzicus, Metropolis Helleſponti fuerit, necnon Chalcedone sub Nicomedia in Bithynia, Selymbria sub Heraclea in Europa, sicut & Panium, à quo Panadensẽ Episcopum nominant; plures denique ex assignatis non nisi posterioribus seculis Episcopales factæ sint. Nec id obſtat Patriarchali dignitati, cum per multa secula Hierosolymitanus Episcopus Patriarchali etiam honore insignitus fuerit, nec tamen Suffraganeos Provinciamque habuerit.

Id autem honoris urbi suæ obtinere non multum difficile fuit Constantino, cum ipse, teste Eusebio ^a, Ecclesiæ Dei eximiam & peculiarem curam adhibens, *tantquam communis Episcopus à Deo constitutus, Ministrorum Dei sæpè cogeret Concilia, & in media Episcoporum frequentia ac congressu adesse & una considerare non dedignatus, rerum in deliberationem vocatarum se faceret participem.* Unde ipse etiam, si Photio ^b, in hac re tamen, ut verum fatear, parum certo, credimus, substituendi Alexandri in Metrophanis locum author fuit. Sacro Concilio, inquit, Imperator stans in medio SS. Patrum, petiit sibi unam rem gratam fieri: qui libentes concesserunt. Beneficium autem illud erat, ut in urbem secum proficerentur, in qua Archiepiscopum viderent, quem Patrem suum Imperator appellabat, & ut urbi Byzantio, quam ipse fundasset, sua præsentia & precibus conditoris novum nomen inderent. Invisentibus autem Episcopis clarissimum Metrophanem, die Dominica, & Imperator præſens inter alia dixit: Video te, Pater maximè venerande, & senectute & morbo defessum, & creari atque designari nobis post te gregis Pastorem postulo. Ille ad Imperatorem alacri vultu conversus: Annuo, inquit, in Domino, quia nunc Spiritus Sanctus, ô fili, per linguam tuam loquitur. Mibi enim hac de re sollicito indicavit Dominus ante septem hos ipsos dies, moriturum me intra decem dies, & dignitatem sacram suscepturum sacerdotii dignitate parem Alexandrum, & dignum, ut verè loquar, electione, & Sancti Spiritus denunciatione. Ad hæc verò hunc veluti filius Paulus excipiet. Respiciens autem ad Alexandrum Alexandria Episcopum: Et tu, inquit, frater, egregium successorem tui relinques: & manu Athanasi Archidiaconi apprehensa, En, inquit, strenuus Christi miles, hic te sequetur, qui non solum cum fratre meo Alexandro contra Arii hæresim decertavit, sed & cum illo magna certamina & multa subibit: non solum autem secunda excipient certamina, sed & tertium cum strenuo Paulo sustinebit. Populus uno ore cum ipso Imperatore horis aliquot exclamavit: Dignus est. Deinde sacræ mensæ Altaris Humerale imponit, præcipiens hoc successorì servari: venturum autem illum post non diu prædixit, post septimum videlicet diem ejus resoluti corporis in Domino. Acciderunt igitur, ut prædixerat & præceperat, omnia. Moritur centesimo & decimo septimo atatis anno, quarto Junii.